

hexameterek furulyára

Lábadat erdei ösvény hajnali könnye fürössze;
könnyű kis pelerint majd fű és föld szaga köt rád,
csend-szövetén csillan lomb- szűrte sugár: a kötője;
tengelicék dala tűz bokrétát szél-kalapodra.

Menj csak a sűrűjébe, ameddig tart a szekérút;
ott a madárfütyty tápláléka a fáknak, bennük
bujkál még a haláluk után is, s kíván folyton a
fényre kitörni a nóta. Ott válaszd ki a bodzát!

Messél ágat, szép egyenest, két gyűrű közt oly'
hosszút, mint a karod tart csuklótól a könyékig!
Kisbicskáddal a héját hántoljad le serényen!
Otthon a sparhelt pizskavasát izzítsd a parázson,

s fúrd ki a bodza belét, majd vágj bele éket a sípnek
(úgy ahogyan nagyapádén látod az éle irányát!)
Hat lyukat ejts a csövön, s míg árnyat tart a diófánk,
helyre kerülnek a hangok, s elkészül furulyád is.

Éjjel tedd a fejedhez, álmodj rá csuda-mintát,
mit másnap belevéssel, és addig csinosítsad,
míg a tiéd lesz egészen: szebb s igazabb, mint másé!
Akkor menj vele vissza, s ott, hol az erdő adta,

fújd bele szív-muzsikádat, újra lehelj bele lelket!
Hallgasd, mit feleselnek rá a rigók meg a pintyek;
érezd: egy vagy a földdel, éggel, idővel, térrel;
szóljon a sípod, szóljon...! Ott leszek én is a dalban.

